

Дора Габе
Ветрове 3

Черна пръст,
от теб ли са очите ми,
с които те видях?
От теб ли са зиниците,
през дето мина твоя грях
и се запали и заседна в тях?
Ето ги, разтворени, не спят
и като свещи
в себе си горят!

Защо фучите, диви ветрове,
и пламъка разпалвате в очите?
Родната земя ли да не видя
как се гърчи в болка и обида?
Де сте, четири ангела,
що бдяхте
от четри края на земята
и държахте
вихрите в ръце?

Отвърнахте зеници
и отлетяхте като бели птици!

О, нека милионите очи изгаснали,
от теб, земя, родени и израснали,
да се запалят и горят!
И нека смаяни звездите
да си кажат:
Ах, безумната,
далечната Земя!
Своя огън не пожалила,
свойта гръд сама запалила!

1925

КРАЙ

© 1925 Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11643>]